

ждъ какъ азъ познавамъ и най скритѣтъ мѣсга на сърцетоти, и тѣ-
чувамъ намѣреніята ти; защото ты желаяше да са оплетж въ сѣд-
бата тѣй щото да не можъ да излѣж, да претърпѣ обвиненіе не
само въ убійство но и въ вѣроукмство и въ навѣтничество, и като
раздразнихъ кръвожедността на просолоудіето да станж азъ самъ
жертва на звѣрството му и да не можъ да са отървж нито чрезъ
силата си. Сега слѣдователно ми обвѣявашъ тайната си преди да
са свърши сѣдбата, преди да са осѣди невиннѣтъ, и ми казвашъ
че заранъ можешъ съ една само дума да унищожншъ злодѣйското
туй кознетворство, но оставашъ на мене деветъ часа срокъ, и тър-
тувашъ колкото може поскѣпно съ мълченіето си; обвѣявашъ ми
еще че кознитѣ чрезъ които раздразнихъ народа ше са обрнжтъ
на главата ми и че вече не за Главка но за мене ще раствора че-
люститѣ си левтъ. Не е ли сичко туй тѣй?

— Арбаке! рече Каланъ като изгуби безстыдността на природ-
но дърскія си характеръ, ты си истиненъ вѣлшебникъ и четешъ въ
сърцата та като на папъръ.

— Туй е было предопредѣленіето ми, рече Арбакъ пріятно за-
смѣнъ мълчи слѣдователно, споразумѣхмы са и азъ ще та направж
богатъ.

Но прости ма (пос свещеникѣтъ когото сребролюбіето, главната
му страсть, го принуждаваше да не са задоволява съ обѣщанія на
блѣдѣща богата награда), ты каза че са познаваме единъ другій.
Ако искашъ да мълчж дай ми за сега едно количество като при-
ношеніе на Арпократа, и ако желаяшъ щото тріантафилтъ, прекрас-
ннѣтъ този образъ на мълченіето да има корени здравы трѣба тѣзи
нощъ еще да са напои съ злата роса.

— Остроумна е наистина и поетическа идеята ти! извика еги-
птяниннѣтъ като говораяше постоянно съ сѣщія сладостенъ гласъ, кой-
то омая и насърчи ненасытннн свещеникѣтъ, когато особенно трѣ-
баше да го плаши. Не рачешъ ли слѣдователно да чакашъ до утрѣ?

— На що е бавеніето? когато свидѣлството ми поднрѣ смъртъ-
та на невинннн стане не само безполезно, възможно е да забравншъ
принадлежащата ми награда, и наистина двоуміето ти е и сега ло-
ше предзнаменованіе.

— Нека прочее бѣди Калане. Какво количество искашъ?

— Живогѣтъ ти е толкози скѣпоцѣненъ, колкото богатствотого-
лѣмо, рече свещеникѣтъ засмѣнъ.

Сѣкоги си остроуменъ! но кажи количеството.

— Чуваљъ смѣъ, Арбаке, че тука въ Оскійскнѣтъ пеше-